

Sygn. akt: I C 1320/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka - Midziak
-----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 czerwca 2020 r. w G.

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20 951,22 zł. (dwadzieścia tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

- od kwoty 20 551,22 zł. od dnia 8 września 2018r do dnia zapłaty

- od kwoty 400 zł. od dnia 12 lutego 2019r do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 858,54 zł. (dwa tysiące osiemset pięćdziesiąt osiem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 1320/18**

UZASADNIENIE

Powód M. R. domagał się zasądzenia od (...) S.A. V. (...) w W. kwoty 29.538,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 29.138,63 zł od dnia 08 września 2018 roku do dnia zapłaty, od kwoty 400 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dnia 08 sierpnia 2018 roku należący do niego pojazd uległ uszkodzeniu z winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, który w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i przyznał odszkodowanie w wysokości 11.445,63 zł. Powód nie zgadzając się z ustaloną wartością odszkodowania bezskutecznie odwoływał się od decyzji ubezpieczyciela. Zdaniem powoda, ubezpieczyciel zaniżył wartość prac naprawczych oraz przyjął do naprawy części inne niż nowe i oryginalne. Dochodzona kwota 29.138,63 zł stanowi wartość zaniżonego odszkodowania za naprawę pojazdu, natomiast kwota 400 zł stanowi koszt sporządzenia prywatnej kalkulacji.

(pozew – k. 3-7)

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany stał na stanowisku, że nie przedstawienie rachunków lub faktur za naprawę pojazdu świadczy o zastosowaniu do naprawy części innych aniżeli nowe i oryginalne. Pozwany zakwestionował wyliczenie powoda co do zakresu naprawy, przyjętych cen części oraz stawek robocizny. Zastosowane przez ubezpieczyciela stawki według jego twierdzeń miały odpowiadać stawkom rynkowym. Pozwany zakwestionował także koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy, ponieważ wystarczające dla rozliczenia było, aby powód przedstawił kosztorys wykonania naprawy przed jej dokonaniem.

(odpowiedź na pozew - k. 22-24v.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 08 sierpnia 2018 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód powoda marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: polisą - k. 39, 52, oświadczeniem - k. 40-41, k. 54v.-55)

Powód dnia 08 sierpnia 2018 roku zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za szkodę, przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 11.445,63 zł.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: pismem - k. 45-46, decyzją - k. 49)

Powód pismem z dnia 17 września 2018 roku złożył reklamację, w której domagał się dopłaty do odszkodowania w kwocie 29.138,63 zł, a także zwrotu kosztów pełnomocnika oraz zapłaty odsetek.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: reklamacją - k. 11-11v., odpowiedzią na odwołanie - k. 50-51)

Powód ustalił wysokość odszkodowania w oparciu o prywatną kalkulację nr 20/08/18/1 sporządzoną na jego zlecenie, której koszt sporządzenia wyniósł kwotę 400 zł.

(dowód: kalkulacja - k. 12-15, faktura VAT - k. 16)

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń samochodu powoda marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałych w wyniku kolizji drogowej z dnia 08 sierpnia 2018 roku, przy zastosowaniu stawek za prace lakiernicze w wysokości 140 zł/rbh oraz za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 130 zł/rbg brutto według cen części nowych i oryginalnych typu O wyniósł 31.996,85 zł brutto. Powstała szkoda ma charakter szkody częściowej. Naprawa dokonana przez powoda nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego B. S. – k. 88-101 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi - k. 117-119, k. 133-134)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił po rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów B. S..

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów prywatnych. Zważyć bowiem należało, że żadna ze stron nie podniosła w toku niniejszego postępowania zarzutów co do autentyczności tych dokumentów, a nadto wymienione powyżej dokumenty zostały podpisane i nie noszą żadnych znamion podrobienia czy przerobienia. Dodatkowo, Sąd miał na uwadze, że żadna

ze stron nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Co do ustalenia wartości szkody Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania opinii wydanej przez biegłego sądowego. Opinia ta, została zdaniem Sądu, sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego, a nadto została wyrażona w sposób jasny, zrozumiały i nie zawiera luk czy sprzeczności. Przedstawione przez biegłego wnioski co do wysokości kosztów naprawy pojazdu są kategoriyczne, dobrze uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Powód zarzucił biegłemu, że ten przyjął do naprawy wartości części, które nie są dostępne na rynku, a także zakwalifikował błotnik do wymiany, a nie naprawy, mimo że pozwany zakwalifikował błotnik do wymiany, a nadto zastosował rabat w wysokości 50%.

Biegły wyjaśnił, że sporządził zestawienie według cen części wskazanych według systemu DAT, a porównując te ceny z cenami wskazanymi przez powoda w specyfikacji (...) P., wyjaśnił, że ceny części wskazywane w systemach kalkulacyjnych A. i DAT są na porównywalnym poziomie w dacie szkody. Zaś różnica cenowa zasadniczo dotyczyła jedynie reflektora przedniego oraz spojlera czołowego. Nadto wskazał, że w dacie oględzin zamontowany był spojler czołowy GT, stanowiący ponadstandardowe wyposażenie nie stosowane w modelu 911 o roku produkcji 1995, natomiast w zakresie reflektora należało zamontować reflektor typu P., a reflektor ksenonowy L. wykazany w zestawieniu (...) P. montowany był w modelach po 2006 roku, w samochodzie rocznik 1995r nie był stosowany - przy czym z ustaleń z natury nie wynikało, aby konieczne było jego zamontowanie po obu stronach dla identyczności. Biegły sporządził także dodatkową kalkulację przy przyjęciu do wymiany odbudowy błotnika. Biegły podał również, że wartość 50% wskazana w opinii co do odbudowy błotnika PP, uwzględnia 50% wartości elementu nowego z operacją wymontowania /zamontowania i lakierowania, nie jest to rabat, a koszt odbudowy błotnika uwzględniający stan rzeczywisty. Biegły podał również, że powód przeprowadził naprawę częściową, według własnego wyboru, m.in. naprawił błotnik zamiast go wymienić zgodnie z kwalifikacją szkody, co nie doprowadziło do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody.

Uznając zatem, iż biegły w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutów powoda, złożona opinia była jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd uczynił ją podstawowym materiałem dowodowym, na którym oparł rozstrzygnięcie w sprawie.

Strona pozwana nie kwestionowała wydanej przez biegłego opinii.

Normatywną podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela stanowiły przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392). Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Nadto, na względzie należy mieć również treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za

sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jednocześnie z treści art. 361 § 2 k.c. wynika, iż naprawienie szkody obejmuje straty, które poniósł poszkodowany.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż pomiędzy powodem a pozwanym ubezpieczycielem nie było sporu do faktu zaistnienia wypadku z dnia 08 sierpnia 2018 roku i winy sprawcy, posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń i tego, że odpowiedzialność za szkodę ponosi również pozwany w związku z zawartą ze sprawcą umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego przyjął bowiem odpowiedzialność za szkodę. Spór koncentrował się na rozmiarze szkody i jej wysokości.

Zgodnie z opinią biegłego sądowego celowe i niezbędne koszty naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda, powstałe w wyniku przedmiotowego zdarzenia wyniosły 31,996,85 zł brutto. Sąd przyjął kalkulację naprawy z opinii uzupełniającej, w której biegły przyjął do wymiany obudowę błotnika, albowiem jego naprawa przez powoda, nie przywróciła pojazdu do stanu sprzed szkody.

Dalej należy wskazać na zasadność zastosowania w dokonanej naprawie cen części nowych i oryginalnych z logo producenta typu O. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do zastosowania części innych aniżeli wskazane przez biegłego w opinii przy zastosowaniu zalecanej przez producenta pojazdu technologii naprawy. Celem naprawy jest przywrócenie pojazdu do stanu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Zatem dopiero, gdy pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego można mówić, iż szkoda została naprawiona, a obowiązek ubezpieczyciela wygasa. Nadto, należy podkreślić, iż zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej niebędącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym np. poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej czy też wskazywania konkretnego zakładu naprawczego należącego do sieci partnerskiej pozwanego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Do konsumenta należy podjęcie swobodnej decyzji dotyczącej wyboru warsztatu naprawczego. Niezależnie od powyższego, pozwany nie wykazał żadnymi dowodami, że naprawa przy uwzględnieniu części nowych i oryginalnych doprowadzi do wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed szkody. Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecznictwa zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112, Prok. I Pr.-wkl. (...), LEX 1129783, Biul.SN 2012/4/5, M.Prawn. 2012/24/1319-1323). Niezależnie od powyższego jak ustalił biegły, części alternatywne dla pojazdu objętego szkodą nie były nawet dostępne.

Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym jego zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 maja 2002 r., z 12 kwietnia 2018r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615, z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, postanowienie Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2006 r., III CZP 76/05, LEX nr 175463). Warto podkreślić, że przepis art. 363 k.c. pozwala na uwzględnienie przede wszystkim interesu wierzyciela. Przywrócenie stanu poprzedniego może nastąpić w różny sposób. Powód dokonał naprawy pojazdu, co nie przywróciło pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód wyraził swoją wolę w tym zakresie, zgłaszając określone żądanie do ubezpieczyciela. Powstała szkoda wyrażała się sumą, jaką musiałby wydatkować powód, celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Skoro nie budzi wątpliwości, że zgłoszone roszczenie w tej dacie poszkodowanemu przysługiwało niezależnie od tego, czy dokonał wówczas naprawy samochodu, nie ma znaczenia, czy koszty takie rzeczywiście poniósł później i czy rzeczywiście przeprowadzono wszystkie potrzebne naprawy. Odmiennie sytuacja kształtowałaby się, gdyby powód dokonał naprawy, która w pełni przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody, co w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Przyjęcie poglądu pozwanego prowadziłoby do wniosku, że w każdej sytuacji, gdy odszkodowanie wypłacane jest przed naprawą pojazdu, co jest przecież

sytuacją typową, określone późniejsze działania poszkodowanego (naprawa za mniejszą kwotę i w węższym zakresie) rodziłyby po stronie ubezpieczyciela roszczenia o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, co jest nie do zaakceptowania. Nie ma żadnych podstaw do różnicowania sytuacji poszkodowanego, który mógł nie naprawić pojazdu przed pełną wypłatą świadczenia (por. wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 26.07.2017r., I Ca 235/17, LEX nr 2344625). Warto zauważyć, że w sytuacji, kiedy zakład ubezpieczeń niesłusznie odmawia wypłaty odszkodowania albo zaniża jego wysokość, to pośrednio wpływa na decyzje poszkodowanego dotyczące dalszych losów posiadanego przez niego pojazdu. Wszak brak środków finansowych może prowadzić do przeprowadzenia naprawy pojazdu np. systemem gospodarczym lub przy użyciu części niższej jakości, niekoniecznie nowych. Niewątpliwie takie działania ubezpieczyciela nie mogą w żaden sposób rzutować na sytuację powoda jako uprawnionego do odszkodowania i pomniejszać należnego mu odszkodowania za powstałą szkodę. Przyjęcie odmiennych zasad stwarzałoby miejsce dla powstawania nadużyć w toku postępowań likwidacyjnych, co byłoby samo w sobie niedopuszczalne, jednak korzystne dla ubezpieczycieli, chociażby biorąc pod uwagę rachunek zysków i strat w przypadku ewentualnego wytoczenia słusznego powództwa na skutek zaniżenia lub odmowy wypłaty odszkodowania, biorąc pod uwagę odsetek osób decydujących się na wytoczenie takiego powództwa.

Jeśli natomiast chodzi o wysokość stawek za prace naprawcze, to Sąd ostatecznie przyjął za biegłym, że w rozpatrywanym przypadku należy zastosować stawki zawierające się w przedziale stawek stosowanych w zakładach I. kategorii dla 2018 roku, pozwany proponował zastosowanie stawek nie mieszczących się w żadnej kategorii na rynku lokalnym. Podkreślić należy, iż przyjęcie stawki ustalonej przez pozwanego ubezpieczyciela nie może powodować obniżenia wysokości szkody poniesionej przez powoda, gdyż ta kształtuje się w oparciu o ceny rynku lokalnego przedstawione przez biegłego w opinii (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51). Uwzględnienie zaniżonych kosztów naprawy – odbiegających od cen rynku lokalnego – stanowiłoby naruszenie zasad określonych w przepisach art. 361 k.c. i art. 363 k.c. i prowadziłoby do nieuzasadnionego zaniżenia wypłaconego odszkodowania. Powód nie byłby bowiem w stanie naprawić szkody za tak niskie stawki, które proponował ubezpieczyciel.

Przesądżając powyższe, ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe wyrządzonej wskutek przedmiotowego zdarzenia, Sąd posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych B. S., z której wynikało, że uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń samochodu powoda wyniósł 31.996,85 zł brutto. Mając na uwadze, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę 11.445,63 zł, do skompensowania pozostała kwota 20.551,22 zł.

Wobec powyższego w punkcie I. wyroku na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c., art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.551,22 zł za szkodę poniesioną w dniu 08 sierpnia 2018 roku, tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu. Na podstawie wyżej art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty od dnia 08 września 2018 roku. Zgodnie bowiem z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Bez wątplenia bowiem pozwany ubezpieczyciel jako profesjonalista, dysponujący fachowym zespołem specjalistów i rzeczoznawców, był w stanie w terminie wynikającym z wyżej cytowanego przepisu, ustalić prawidłowo rozmiar szkody i wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Sąd uwzględnił żądanie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii. W wyroku z dnia 30 lutego 2002 roku, V CKN 908/00 (LEX nr 54365) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W świetle przedstawionego stanowiska judykatury ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z

umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a kolizją drogową, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia prawidłowego określenia rozmiarów szkody przez zakład ubezpieczeń.

W okolicznościach niniejszej sprawy – zdaniem Sądu – przedmiotowa opinia była konieczna celem ustalenia przez powoda wysokości należnego odszkodowania. Mimo, że biegły ustalił, że kwota ta jest niższa, niewątpliwie sporządzenie prywatnej opinii było konieczne, albowiem ocena zasadności potencjalnego roszczenia winna zostać dokonana przed wytoczeniem powództwa, nie zaś post factum, gdyż wymaga ono dokładnego określenia żądania, co bez prywatnej opinii nie byłoby możliwe nawet w przybliżeniu. Odsetki od kwoty 400 zł zasądzono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. od dnia 12 lutego 2019 roku, tj. od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

W pozostałym zakresie, tj. w zakresie żądania zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania za naprawę pojazdu oraz odsetek od kwoty 400 zł od dnia złożenia pozwu w punkcie II. wyroku na podstawie art. 361 § 1 k.c. a contrario powództwo oddalono jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).

Powód wygrał proces w 71 %, pozwany – w 29 %. Koszty poniesione przez powoda to opłata sądowa od pozwu (1.477 zł), opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej (3.600 zł) oraz wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego (686,66 zł). Natomiast koszty poniesione przez pozwanego to opłata za czynności profesjonalnego pełnomocnika w stawce minimalnej identycznej oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego (700 zł). Koszt wynagrodzenia biegłego wyniósł 1.386,66 zł. Sąd rozłożył poszczególne koszty zgodnie z proporcją, w jakiej strony przegrały proces. Wzajemna kompensacja tych składników, a więc opłaty sądowej od pozwu (1.048,67 zł), opłaty za czynności profesjonalnego pełnomocnika (2.556 zł - 1.044 zł) oraz wynagrodzenia biegłego (powód poniósł koszty w wysokości 686,66 zł, przy czym powinien partycypować w tym składniku jedynie w kwocie 402,13 zł, zatem należna jest mu od pozwanego jest kwota 297,87 zł) po zsumowaniu dała kwotę 2.858,54 zł kosztów procesu należną od pozwanego na rzecz powoda, o czym orzeczono w punkcie III. wyroku.